

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. rugsėjo 28 d.*

Byloje T-310/00

MCI, Inc., buvusi *MCI WorldCom, Inc.*, vėliau – *WorldCom, Inc.*, įsteigta Ešburne, Virdžinijoje (Jungtinės Amerikos Valstijos), iš pradžių atstovaujama QC K. Lasok, advokatų J.-Y. Art ir B. Hartnett, vėliau – K. Lasok, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

palaikoma

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos W.-D. Plessing ir B. Muttelsee-Schön,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Europos Bendrijų Komisija, iš pradžių atstovaujama P. Oliver, P. Hellström ir L. Pignataro, vėliau – P. Oliver ir Hellström, padedamų *barrister* N. Khan, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues ir F. Million, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2000 m. birželio 28 d. Komisijos sprendimą 2003/790/EB, pripažįstantį koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka ir Europos ekonominės erdvės susitarimu (Byla COMP/M.1741 – MCI WorldCom/Sprint) (OL L 300, 2003, p. 1),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai A. W. H. Meij ir N. J. Forwood,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. kovo 30 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės ir procedūra Komisijoje

- 1 *MCI, Inc.*, buvusi *MCI WorldCom, Inc.*, vėliau – *WorldCom, Inc.* (toliau – *WorldCom*), ir *Sprint Corp.* (toliau – *Sprint*) yra dvi pasaulinio lygio telekomunikacijų paslaugas teikiančios įmonės, turinčios buveines Jungtinėse Amerikos Valstijose (toliau – JAV). 1999 m. *WorldCom* pasaulinė apyvarta siekė apie 37 milijardus JAV dolerių (USD), o *Sprint* – apie 17 milijardų. Iki dabar *Sprint* visiškai arba daugiausia savo veiklą Europoje vykdė per tarpininką *Global One*, bendrą įmonę, 1995 m. įkurtą kartu su *Deutsche Telekom* ir *France Télécom*.
- 2 1999 m. spalio 4 d. *WorldCom* ir *Sprint* pasirašė sutartį bei susijungimo planą, kuris atitinka 1989 m. gruodžio 21 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 4064/89 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės 3 straipsnio 1 dalies a punkte pateiktą koncentracijos apibrėžimą (OL L 395, p. 1, atitaisymai OL L 257, 1990, p. 13, panaikintas 2004 m. sausio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 139/2004 dėl koncentracijų tarp įmonių kontrolės (OL L 24, p. 1)). Susijungimas turėjo būti įvykdytas *Sprint* ir *WorldCom* pasikeičiant akcijomis už pirminę 127 milijardų USD sumą.

- 3 1999 m. spalio 20, 26 ir 28 d. laiškais *WorldCom* ir *Sprint* pranešė Komisijai apie šią sutartį ir nurodė priežastis, dėl kurių jos mano, kad nagrinėjama koncentracija nėra Bendrijos masto Reglamento Nr. 4064/89 1 straipsnio prasme ir remiantis šiuo reglamentu apie ją pranešti nereikia. Jos taip pat tvirtino, kad apskaičiuojant bendrąją *Sprint* apyvartą Bendrijoje pagal Reglamento Nr. 4064/89 5 straipsnį *Global One* apyvarta neturėtų būti įtraukta, nes *Sprint* pagal sutartį *WorldCom* įsipareigojo parduoti savo dalį *Global One* iki susijungimo įvykdymo.

- 4 1999 m. spalio 29 d. Komisija nepritarė šiai nuomonei ir pranešė suinteresuotiems asmenims, kad ji, apskaičiuodama *Sprint* dalį, turi atsižvelgti ir į *Global One* apyvartą, o dėl to numatyta koncentracija yra Bendrijos masto. Ji teigė, kad apyvartos apskaičiavimas, siekiant nustatyti, ar koncentracija yra Bendrijos masto, turi būti įvykdytas iki susijungimo sutarties pasirašymo dienos, atsižvelgiant į tos dienos aplinkybes, arba vėliausiai iki dienos, kurią atsirado pareiga pranešti apie koncentraciją. Komisija mano, kad apyvarta iš tam tikros veiklos gali būti sumažinta, tik jei sutartyje, apie kurią buvo pranešta, yra sąlyga dėl atidėjimo, numatanti veiklos perleidimą, arba jei veikla buvo perleista tarp balanso sudarymo ir galutinio susijungimo sutarties pasirašymo. Komisija tvirtino, kad šioje byloje padėtis kitokia.

- 5 2000 m. sausio 10 d. dokumentu (toliau – pranešimas), kurį Komisija gavo sausio 11 d., *WorldCom* ir *Sprint* (toliau – pranešančiosios šalys) kartu pranešė apie savo norą vykdyti koncentraciją pagal Reglamento Nr. 4064/89 4 straipsnio 1 dalį, „nepažeisdamos šalių pozicijos *Global One* apyvartos priskyrimo *Sprint* kompetencijos klausimu“.

- 6 2000 m. sausio 21 d. *Sprint* sudarė oficialią sutartį su *Deutsche Telekom* ir *France Télécom*, pagal kurią ji perleido savo dalį *Global One*.

- 7 2000 m. vasario 2 d. pranešančiosios šalys informavo Komisiją apie šią sutartį ir taip pat pasiūlė įsipareigojimą pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 2 dalį, pagal kurį *Sprint* turi imtis visų priemonių, kad neatidėliotinai paruoštų savo dalies *Global One* perleidimą, ir iki perleidimo nedalyvauti *Global One* valdyme. 2000 m. vasario 10 d. pranešančiosios šalys memorandumu kreipėsi į Komisiją, kuriame pateikė savo nuomonę apie tai, kokią įtaką konkurencijos nagrinėjamoje rinkoje struktūrai turės *Sprint* pasitraukimas iš *Global One*, ir nurodė priežastis, kurios, jų manymu, leidžia atsiimti pranešimą.
- 8 Manydama, kad pasiūlyti įsipareigojimai yra nepakankami ir kad nagrinėjama koncentracija patenka į Reglamento Nr. 4064/89 taikymo sritį bei kelia rimtų abejonių dėl suderinamumo su bendrąja rinka, 2000 m. vasario 21 d. Komisija nusprendė pradėti procedūrą, numatytą Reglamento Nr. 4064/89 6 straipsnio 1 dalies c punkte. Ji nustatė šias tris rinkas, kuriose koncentracija sukeltų konkurencijos problemų: „aukščiausio lygio arba universalus interneto ryšio“, pasaulinių telekomunikacijų paslaugų ir tarptautinės balso telefonijos.
- 9 Gavusi atsakymus į užklausas pagal Reglamento Nr. 4064/89 11 straipsnį, Komisija 2000 m. gegužės 3 d. išsiuntė pranešančiosioms šalims prieštaravimus pagal 1998 m. kovo 1 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 447/98 dėl pranešimų, terminų ir nagrinėjimų, numatytų Tarybos reglamente (EEB) Nr. 4064/89 dėl įmonių koncentracijos kontrolės (OL L 61, p. 1, toliau – taikymo reglamentas, panaikintas 2004 m. balandžio 7 d. Komisijos (EB) reglamentu Nr. 802/2004, įgyvendinančiu Tarybos reglamentą (EB) Nr. 139/2004 (OL L 133, p. 1)), kuriuose ji nurodė, kad numatyta koncentracija sukurs pranešančiųjų šalių dominuojančią padėtį arba sustiprins *WorldCom* dominuojančią padėtį aukščiausio lygio interneto ryšio rinkoje ir pasaulinėje telekomunikacijų paslaugų tarptautinėms įmonėms rinkoje. 2000 m. gegužės 22 d. pranešančiosios šalys atsakė į šiuos prieštaravimus.

- 10 Po daugelio susirinkimų, skirtų galimų ištaisiančių priemonių analizei, pranešančiosios šalys pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 2 dalį ir taikymo reglamento 18 straipsnio 2 dalį 2000 m. birželio 8 d. laišku pateikė Komisijai įsipareigojimą („ištaisiančias priemones“) dėl *Sprint* veiklos, susijusios su internetu, perleidimo.
- 11 2000 m. birželio 5 d. Komisija sušaukė Reglamento Nr. 4064/89 19 straipsniu sukurto Patariamąjį komitetą koncentracijų kontrolės klausimais susirinkimą. Šis komitetas susirinko 2000 m. birželio 22 d. ir tą pačią dieną pateikė savo nuomonę.
- 12 2000 m. birželio 26 d., M. Monti, komisaras, atsakingas už konkurencijos klausimus, išvyko į Vašingtoną (JAV) susitikti su *Department of Justice* (Teisingumo ministerija, toliau – *DoJ*) atstovais. Spaudos konferencijos metu jis pareiškė, kad siūlys Komisijai uždrausti numatomą koncentraciją.
- 13 2000 m. birželio 27 d. pranešančiosios šalys faksu išsiuntė du laiškus Komisijai, kuriuos pastaroji gavo tą pačią dieną, ir taip pranešė oficialiai atsisakančios, pirma, savo įsipareigojimo, pateikto 2000 m. birželio 8 d., ir, antra, 2000 m. sausio 11 d. pranešimo. Antrajame laiške pareiškama:

„Šalys nebenori įgyvendinti koncentracijos vykdymo plano pagal šį pranešimą. Kai šalys nuspręs sujungti savo veiklą ateityje kita forma, jos pateiks atitinkamus pranešimus pagal konkurencijos teisės aktus.“

- 14 Tą pačią dieną *DoJ* oficialiai kreipėsi į *District Court of Columbia* (Kolumbijos apygardos teismas), pateikdamos skundą prieš *WorldCom* ir *Sprint*, kuriame buvo prašoma konstatuoti, jog susijungimo planas pažeidžia *Clayton Antitrust Act, 1914* (1914 m. antimonopolinis Clayton įstatymas) ir kad šioms įmonėms būtų uždrausta įgyvendinti nagrinėjamos koncentracijos sutartį. Šis skundas buvo paremtas antikonkurenciniais padariniais, kurie galėtų atsirasti interneto ryšio teikimo paslaugų ir kitose rinkose.
- 15 2000 m. birželio 27 d *Sprint* savo interneto tinklalapyje paskelbė pranešimą spaudai dėl *DoJ* pradėto teismo proceso, kuris užbaigiamas taip:

„*Sprint* tikisi, kad bus rastas tinkamas sprendimas šiam susijungimui. Nauda visuomenei yra per didelė, kad būtų jo atsisakyta.“

- 16 Tą pačią dieną *ABC News* savo interneto tinklalapyje paskelbė šiuos komentarus:

„<...> abiejų įmonių pareiškimai rodo, kad jos ne visiškai atsisakė numatytos 128 milijardų dolerių megakoncentracijos. *WorldCom* atstovas spaudai Peter Lucht nenorėjo pasakyti, ar jie panaikino savo pasiūlymą nupirkti akcijas. P. Lucht teigė, kad „byla nagrinėjama Amerikos valdžios institucijų.“

- 17 2000 m. birželio 28 d. Komisija, remdamasi Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 3 dalimi, priėmė Sprendimą 2003/790/EB, pripažįstantį koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka ir Europos ekonominės erdvės sutartimi (Byla COMP/M.1741 – *MCI WorldCom/Sprint*) (OL L 300, 2003, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas).
- 18 Ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 410 punkte Komisija nurodė, kad numatyta koncentracija „baigtusi arba po koncentracijos atsiradusio subjekto dominuojančios padėties sukūrimu, arba *MCI WorldCom* dominuojančios padėties (aukščiausio lygio) arba universalaus ryšio teikimo rinkoje sustiprinimu, ir dėl to būtų itin apribota konkurencija bendrojoje rinkoje pagal reglamento dėl koncentracijos 2 straipsnio 3 dalį“. Tačiau ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 302 punkte Komisija „nusprendė daugiau neprieštarauti dėl pasaulinių telekomunikacijų paslaugų teikimo rinkos“. Be to, ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 303–315 punktuose Komisija nesiremia prieštaravimais dėl tarptautinės balso telefonijos rinkos.
- 19 Sprendimas buvo išsiųstas šalims tą pačią dieną.
- 20 2000 m. liepos 13 d. pranešančiosios šalys pranešimuose spaudai nurodė, kad dėl *Doj* prieštaravimo jos nutraukia savo susijungimo sutartį.

Procesas

- 21 Ieškovė pateikė ieškinį Pirmosios instancijos teismui, kurį šio teismo kanceliarija užregistravo 2000 m. rugsėjo 27 dieną.

- 22 Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) paprašė ieškovės savo dublike nurodyti, atsižvelgiant į Pirmosios instancijos teismo 1999 m. kovo 25 d. Sprendimą *Gencor prieš Komisiją* (T-102/96, Rink. p. II-753) ir 1999 m. gruodžio 15 d. Sprendimą *Kesko prieš Komisiją* (T-22/97, Rink. p. II-3775), ar ji išsaugojo savo suinteresuotumą veikti, kai po *DoJ* įsikišimo buvo galutinai nutrauktas koncentracijos plano vykdymas. Ieškovė įvykdė šį prašymą, o Komisija išdėstė savo nuomonę šiuo klausimu triplike.
- 23 2001 m. gegužės 16 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutartimi Vokietijos Federacinė Respublika ir Prancūzijos Respublika buvo įtrauktos į prasidėjusį procesą atitinkamai ieškovės ir Komisijos pusėje.
- 24 2002 m. liepos 21 d. *WorldCom* ir daugelis jos dukterinių įmonių JAV pateikė prašymus *Bankruptcy Court for the Southern District of New York* (Niujorko pietų apygardos teismas, nagrinėjantis bankroto bylas) dėl savanoriško nuostolių atlyginimo pagal *U. S. Bankruptcy Code* 11 dalį (JAV bankrotų kodeksas).
- 25 2002 m. spalio 4 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijos laišku ieškovei pasiūlyta išdėstyti savo nuomonę apie galimą Pirmosios instancijos teismo proceso nutraukimą dėl vykstančių įvykių, nurodant, ar ji dar suinteresuota ginčijamo sprendimo panaikinimu, atsižvelgiant į Pirmosios instancijos teismo sprendimuose *Gencor prieš Komisiją* ir *Kesko prieš Komisiją*, minėtuose 22 punkte, nurodytus kriterijus, ypač, ar ji vis dar mano, kad yra tikimybės, jog ateityje bus vykdoma koncentracija, ginčijamu sprendimu paskelbta nesuderinama su bendrąja rinka, arba bet kokie kiti panašūs veiksmai, jei pagal ieškinyje pateiktus reikalavimus ginčijamas sprendimas būtų panaikintas, ir pateikti veiklos planą (business plan), reikalaujamą pagal *U.S. Bankruptcy Code* 11 skyrių, kai tik jis bus priimtas jos kreditorių ir patvirtintas kompetentingo JAV teismo. Ieškovė įvykdė šiuos prašymus 2002 m. spalio 21 d., 2003 m. gegužės 2 d., 2003 m. liepos 9 d., 2003 m. gruodžio 17 d. ir 2004 m. kovo 11 d. laiškais.

- 26 Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėtis buvo pakeista prasidėjus naujiems teismo darbo metams, o teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į antrąją kolegiją, ir dėl to ir ši byla buvo paskirta minėti kolelijai.
- 27 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir pirmiausia paskyrė posėdį dėl šio ieškinio iškilusiems priimtimumo, suinteresuotumo pateikti ieškinį ir Komisijos kompetencijos priimant ginčijamą sprendimą klausimams.
- 28 Šalys pateikė savo žodinius paaiškinimus ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus 2004 m. kovo 30 d. posėdyje.

Šalių reikalavimai

- 29 Ieškovė, palaikoma Vokietijos Federacinės Respublikos, Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti ginčijamą sprendimą,

- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

30 Komisija, palaikoma Prancūzijos Respublikos, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl ieškinio priimtimumo

Šalių argumentai

31 Savo dublike ieškovė pirmiausia pažymi, kad dėl M. Monti pasisakymo 2000 m. birželio 26 d. spaudos konferencijoje (žr. 12 punktą), pranešančiosios šalys rytojaus dieną atsiėmė savo pranešimą ir oficialiai pranešė Komisijai, kad jos nebevykdys numatytos koncentracijos tokia forma, apie kurią buvo pranešta. Dėl birželio 27 d. pradėto *DoJ* proceso *District Court of Columbia* (žr. 14 punktą) ieškovė pažymi, kad skirtingai nei ginčijamas sprendimas, priimtas 2000 m. birželio 28 d., jis neturėjo privalomos teisinės galios. Ieškovės nuomone, yra neteisinga tvirtinti, kad koncentracijos vykdymo plano buvo atsisakyta „dėl *DoJ* įsikišimo“.

32 Ieškovė taip pat teigia, kad jis prašo panaikinti ginčijamą sprendimą atsižvelgiant į Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Gencor prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 41–45 punktuose ir sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 57–

64 punktuose nurodytus kriterijus. Šiuo klausimu ji tvirtina, kad pranešančiosios šalys atsisakė koncentracijos vykdymo plano, nes buvo akivaizdu, kad Komisija paskelbs koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka. Aplinkybė, kad Komisijos vertinimai tapo viešais iki ginčijamo sprendimo priėmimo ir kad pranešančiosios šalys veikė žinodamos, koks bus sprendimas, dar iki oficialaus jo priėmimo, nepašalina ieškovės intereso reikalauti jį panaikinti.

33 Ieškovė, remdamasi 1986 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Les Verts prieš Parlamentą* (294/83, Rink. p. 1339, 23 punktas), nurodo savo pagrindinę teisę į teisminę gynybą, kuri garantuojama tiek EB sutartimi, tiek Reglamento Nr. 4064/89 16 ir 21 straipsniais. Ji remiasi tuo, kad teisinėje Bendrijoje Komisijos diskrecinės valdžios teisminė kontrolė pagal Reglamentą Nr. 4064/89 jokia būdu negali būti veikiamą teisminių procesų kituose teismuose, be to, šioje byloje ginčijamas sprendimas yra vienintelis teisinis barjeras numatytai koncentracijai.

34 Atsakydama į Pirmosios instancijos teismo 2002 m. spalio 4 d. pateiktus klausimus (žr. 25 punktą), savo 2002 m. spalio 21 d. pastabose ieškovė tvirtina, kad *U.S. Bankruptcy Code* 11 skyriaus taikymas jai neturi jokios teisinės reikšmės pagrindinės bylos vedimui ir kad ji dar labiau nei anksčiau yra suinteresuota ginčijamo sprendimo panaikinimu, atsižvelgiant į kriterijus, nurodytus Pirmosios instancijos teismo sprendimuose *Gencor prieš Komisiją* ir *Kesko prieš Komisiją*, minėtuose 22 punktuose, be to, ypač dėl perteklinio gamybos pajėgumo, sumažėjusios paklausos ir kitų struktūrinių problemų, atsiradusių telekomunikacijų sektoriuje nuo 2000 m., ji turi dar geresnę progą nei anksčiau įvykdyti koncentraciją, ginčijamu sprendimu pripažintą nesuderinama su bendrąja rinka, arba kitą panašią operaciją tuo atveju, jei, kaip prašoma ieškinyje, šis sprendimas būtų panaikintas.

- 35 Savo 2003 m. gegužės 2 d. papildomose pastabose, ieškovė, be kita ko, nurodo būsimą palankų *U.S. Bankruptcy Court* sprendimą dėl jo galutinio reorganizavimo plano ir nurodo, kad tikisi *U.S. Bankruptcy Code* 11 skyriuje numatytos procedūros taikymo pabaigos trečiame 2003 m. ketvirtyje. Reorganizacijos procedūros užbaigimas neturės jokios reikšmės nei ieškovės suinteresuotumui greitai išspręsti šį ginčą, nei teisėms, kurios atsirastų, jei būtų priimtas palankus sprendimas.
- 36 Prie savo 2003 m. liepos 9 d., 2003 m. gruodžio 17 d. ir 2004 m. kovo 11 d. papildomų pastabų ieškovė pridėjo atitinkamai 2003 m. liepos 7 d. *U.S. Bankruptcy Court* nutarties, pritariantios jo pasiūlymui dėl galutinio susitarimo su *U.S. Securities and Exchange Commission* (Amerikos vertybinių popierių komisija), kopiją, to paties teismo 2003 m. spalio 31 d. nutarties, pritariantios jo 2003 m. spalio 21 d. reorganizavimo planui, kopiją ir minėto teismo 2004 m. vasario 25 d. nutarties, pratęsiančios terminą ieškovei įvykdyti sąlygas, numatytas jos reorganizavimo plane, kopiją.
- 37 Savo triplike Komisija teigia, kad sprendimuose *Gencor prieš Komisiją* ir *Kesko prieš Komisiją*, minėtuose 22 punkte, Pirmosios instancijos teismas daug dėmesio skyrė faktinėms bylos aplinkybėms, kuriomis buvo pateiktas ieškinys ir atsisakyta numatytos koncentracijos.
- 38 Ji pažymi, kad sprendimo *Gencor prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 45 punkte, Pirmosios instancijos teismas nurodė, jog koncentracijos pagrindo išnykimas savaime nėra priežastis, dėl kurios nebūtų galima tikrinti ginčijamo sprendimo teisėtumo. Šį teiginį Pirmosios instancijos teismas patikslino sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 61–64 punktuose, išnagrinėjęs priežastis, dėl kurių ieškovė atsisakė numatytos koncentracijos, nurodydama, kad šis atsisakymas nebuvo savanoriškas, tačiau tiesiogiai priskiriamas ginčijamam sprendimui, ir kad dėl to ieškinys buvo priimtinas.

- 39 Todėl Komisija mano, kad dėl tų priežasčių, dėl kurių pranešančiosios šalys atsisakė koncentracijos, atsižvelgiant į kitas aplinkybes, Pirmosios instancijos teismas gali nepriimti ieškinio. Ji tvirtina, kad jei pranešančiosios šalys priėmė šį sprendimą ne dėl ginčijamo sprendimo, o dėl kitų priežasčių, galima manyti, kad ieškovė nėra pakankamai suinteresuota šiuo procesu ir ieškinys turėtų būti atmestas kaip nepriimtinas.
- 40 Taigi šioje byloje *WorldCom* ir *Sprint* pačios aiškiai patvirtino, kad jos atsisakė koncentracijos ne dėl ginčijamo sprendimo, o dėl kitų priežasčių. Iš jų veiksmų matyti, kad priežastis, dėl kurios buvo atsisakyta koncentracijos, buvo *DoJ* prieštaravimas. Komisija nurodo šią ieškovės ir *Sprint* 2000 m. liepos 13 d. paskelbto pranešimo spaudai ištrauką (žr. 20 punktą):

„Įmonės (*WorldCom* ir *Sprint*) mano, kad (*DoJ*) reikalaujamos įvairios sąlygos kenktų susijungimo finansinei naudai ir klientų naudai, kurią jie galėtų gauti dėl šio susijungimo. (*DoJ*) paskelbus, kad ji iki kitų metų nebus pasirengusi pradėti veiksmų, susijusių su susijungimu, įmonės nusprendė, kad akcininkams, klientams ir darbuotojams yra nenaudinga pradėti neaišku kada pasibaigiančią procedūrą.“

- 41 Tokiomis aplinkybėmis ieškovė neteisingai tvirtina, kad koncentracijos ji atsisakė ne dėl *DoJ* pateikto *District Court of Columbia* skundo, nes jis neturėjo privalomos galios.
- 42 Komisija mano, jog atsisakymas vykdyti koncentraciją tikrai nebuvo tiesioginė ginčijamo sprendimo išdava, kad sprendimas *Kesko prieš Komisiją*, minėtas 22 punkte, nėra taikomas sprendžiant šią bylą ir kad ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

- 43 Be to, Komisija teigia, kad sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 55 punkte Pirmosios instancijos teismas iškėlė klausimą, ar koncentracija vis dar buvo aktuali ieškinio pareiškimo metu, siekdamas nustatyti, ar suinteresuotumas panaikinti ginčijamą sprendimą buvo aktualus. Šioje byloje vykdyti koncentraciją buvo atsisakyta 2000 m. liepos mėn., t. y. gerokai anksčiau nei 2000 m. rugsėjo 27 d., kai buvo pateiktas ieškiny.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 44 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką ieškiny dėl panaikinimo, pareikštas fizinio ar juridinio asmens, yra priimtinas tik tuo atveju, kai ieškovas yra suinteresuotas ginčijamo dokumento panaikinimu. Toks suinteresuotumas reiškia, kad pats dokumento panaikinimas turės teisinių pasekmių (žr. 1986 m. birželio 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *AKZO Chemie prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 21 punktą; 1995 m. rugsėjo 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Antillean Rice Mills ir kt. prieš Komisiją*, T-480/93 ir T-483/93, Rink. p. II-2305, 59 ir 60 punktus bei minėtą teismo praktiką ir 2001 m. birželio 20 d. Sprendimo *Euroalliages prieš Komisiją*, T-188/99, Rink. p. II-1757, 26 punktą) arba, remiantis kita formuluote, tam tikrais atvejais dėl ieškinio baigties atsiras nauda jį pareiškusiai šaliai (2000 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Parlamentas prieš Richard*, C-174/99 P, Rink. p. I-6189, 33 punktas ir 2002 m. liepos 25 d. Sprendimas *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 21 punktas).
- 45 Klausimą dėl nepriimtimumo dėl viešosios tvarkos (1985 m. lapkričio 28 d. Teisingumo Teismo nutartis *Grégoire-Foulon prieš Parlamentą*, 19/85, Rink. p. 3771; 1987 m. spalio 7 d. Nutartis *D.M. prieš Tarybą ir CES*, 108/86, Rink. p. 3933 ir 1993 m. vasario 18 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Mc Avoy prieš Parlamentą*, T-45/91, Rink. p. II-83, 22 punktas) Bendrijos teismas gali spręsti *ex officio* (1995 m. spalio 19 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Rendo ir kt. prieš Komisiją*, C-19/93 P, Rink. p. I-3319).

- 46 Dėl Reglamento Nr. 4064/89 taikymo Pirmosios instancijos teismas sprendimo *Gencor prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 41–45 punktuose yra nusprendęs, kad įmonė, numatomos koncentracijos šalis, išsaugo suinteresuotumą Komisijos sprendimo, skelbiančio, kad koncentracija nesuderinama su bendrąja rinka, panaikinimu, jei dėl išnykusio sutartinio šios koncentracijos pagrindo ji negali būti vykdoma net ir ieškovei palankaus Pirmosios instancijos teismo sprendimo atveju. Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė į tokio sprendimo panaikinimo pagal EB 233 straipsnį esamas ir būsimas teisinės pasekmes bei pagal Reglamentą Nr. 4064/89 Komisijos priimtų aktų teisėtumo teisinės kontrolės imperatyvą.
- 47 Taikant šiuos principus atsisakymo vykdyti numatytą koncentraciją atveju, sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 61–65 punktuose Pirmosios instancijos teismas priduria, kad jei iš bylos aplinkybių matyti, jog tai ne savanoriškas atsisakymas, o Komisijos sprendimo „tiesioginis padarinys“, susijusi įmonė išsaugo suinteresuotumą panaikinti tokį sprendimą.
- 48 Priešingai, nei teigia Komisija (žr. 43 punktą), ši praktika nagrinėja ne tik tuos atvejus, kai atsisakoma vykdyti koncentraciją po to, kai pareiškiamas ieškinys Pirmosios instancijos teismui. Iš tikrųjų minėta teismų praktika remiasi prielaida, kad įmonė, kuri apsiriboja tik Komisijos sprendimo vykdymu, nes ji turi tokią pareigą, jokių būdu nepraranda savo suinteresuotumo panaikinti tokį sprendimą (sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, 59 punktą). Taigi tokia pareiga išplaukia iš paties sprendimo ir EB 249 straipsnio ketvirtosios pastraipos. Ji egzistuoja iki ieškinio pareiškimo ir nuo jo nepriklauso, o tai, kad ieškinys neturi sustabdančio poveikio, pateisina suinteresuotumo išlikimą tuo atveju, kai koncentracijos atsisakoma proceso metu (1985 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Hoogovens Groep prieš Komisiją*, 172/83 ir 226/83, Rink. p. 2831, 19 punktą).

- 49 Šiuo atveju sutartinio koncentracijos pagrindo išnykimas dėl pranešančiųjų šalių atsisakymo vykdyti koncentraciją savaime dar nereiškia, kad ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolės nebereikia.
- 50 Pagrindinėje byloje nagrinėjamas atvejis vis dėlto galėtų būti atskiriamas nuo bylų, kuriose buvo priimti 22 punkte minėti sprendimai *Gencor prieš Komisiją* ir *Kesko prieš Komisiją*, dviem aspektais. Pirmia, nors šis tvirtinimas iš dalies ir ginčijamas Komisijos, ieškovė teigia, kad nagrinėjamos koncentracijos buvo atsisakyta 2000 m. birželio 27 d., t. y. iki ginčijamo sprendimo priėmimo. Antra, Komisija nurodo, kad vykdyti koncentraciją buvo atsisakyta daugiau dėl *DoJ* pasipriešinimo nei savo valia. Dėl pirmo ir dėl antro aspektų kyla klausimas – koku būdu atsisakymas vykdyti nagrinėjamą koncentraciją turėtų būti kvalifikuojamas kaip ginčijamo sprendimo „tiesioginis padarinys“ sprendimo *Kesko prieš Komisiją*, minėto 22 punkte, prasme ir kokie gali būti tokio išskyrimo padariniai ieškovės suinteresuotumui pateikti ieškinį šioje byloje.
- 51 Dėl pirmo iš šių dviejų aspektų primintina, kad 2000 m. birželio 27 d. laišku pranešančiosios šalys Komisijai oficialiai pranešė, kad jos atsiima savo pranešimą ir „nebenori įgyvendinti koncentracijos vykdymo plano pagal šį pranešimą“.
- 52 Pirmos instancijos teismas konstatuoja: pirma, šis pareiškimas padarytas tuoj pat, t. y. po 2000 m. birželio 26 dienos M. Monti komentarų spaudai, iš kurių matyti, kad pastarasis ketino siūlyti Komisijai uždrausti numatomą koncentraciją; antra, šiuo pareiškimu akivaizdžiai buvo siekiama išvengti ginčijamo sprendimo priėmimo, kurio svarstymas jau buvo įrašytas į Komisijos 2000 m. birželio 28 d. posėdžio darbotvarkę.

- 53 Taigi ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 12 punkte Komisija atsisakė šį pareiškimą laikyti susijungimo, apie kurį buvo pranešta, sutarties oficialiu atsisakymu. Dėl to ji manė esanti kompetentinga nagrinėti šią sutartį, nepaisant nagrinėjamo pareiškimo.
- 54 Pirmosios instancijos teismo nuomone, pakanka šių aplinkybių, kad būtų pateisintas ieškovės suinteresuotumas panaikinti ginčijamą sprendimą, kuris yra jai skirtas ir kurio priėmimo ji nesėkmingai bandė išvengti, paskelbdama oficialų atsisakymą vykdyti koncentraciją, apie kurią buvo pranešta. Šiuo klausimu primintina, kad vienas iš pagrindinių ieškovės išvadose nurodytų argumentų dėl panaikinimo yra Komisijos kompetencijos neturėjimas priimti ginčijamą sprendimą po pranešimo atsiėmimo 2000 m. birželio 27 dieną.
- 55 Reikia pridurti, kad kol egzistuoja ginčijamas sprendimas, kuriam nustatyta galiojimo prezumpcija iki jis bus panaikintas Bendrijos teismo (1982 m. balandžio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Dürbeck prieš Komisiją*, 11/81, Rink. p. 1251, 17 punktas), ieškovei yra teisiškai užkirstas kelias susijungti su *Sprint* pranešime nurodytais būdais ir sąlygomis tuo atveju, jei ji norėtų vėliau vėl susijungti.
- 56 Tai, kad ieškovė nebūtinai yra tuo suinteresuota arba kad ji tikriausiai nevykdys šio susijungimo, yra visiškai subjektyvi aplinkybė, į kurią neturėtų būti atsižvelgta nagrinėjant jos suinteresuotumą panaikinti ginčijamą aktą, kuris neginčijamai nustato privalomas teises pasekmes, paveikiančias jos interesus, aiškiai pakeisdamas jos teisinę situaciją (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimas *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas ir 1998 m. kovo 31 d. Sprendimas *Prancūzija ir kt. prieš Komisiją*, C-68/94 ir C-30/95, Rink. p. I-1375, 62 punktas; 1999 m. kovo 4 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Assicurazioni Generali et Unicredito prieš Komisiją*, T-87/96, Rink. p. II-203, 37 punktas ir 2000 m. kovo 22 d. Sprendimas *Coca-Cola prieš Komisiją*, T-125/97 ir T-127/97, Rink. p. II-1733, 77 punktas).

- 57 Konstatuotina, kad ieškovė įrodė pakankamą suinteresuotumą ginčijamo sprendimo panaikinimu net tuo atveju, kai, pasak jos, ji realiai atsisakė vykdyti nagrinėjamą susijungimą šio sprendimo priėmimo išvakarėse.
- 58 Dėl antrojo aspekto, nurodyto 50 punkte, reikia pažymėti, kad oficialaus pranešimo atsiėmimo ir atsisakymo vykdyti koncentraciją „pagal pranešime nurodytą planą“, kurie pranešančiųjų šalių buvo faksu išsiusti Komisijos „Koncentracijų tarp įmonių kontrolės“ *task-force* sekretariatui Briuselyje (žr. ieškinio 3 priedo p. 185), laikas, t. y. 2000 m. birželio 27 d. 17 val. 25 min., atsižvelgiant į laiko skirtumą, dienomis ir valandomis sutampa su *DoJ* pranešimo apie kreipimąsi į *District Court of Columbia*, paskelbto Vašingtone 2000 m. birželio 27 d. rytą, laiku (žr. atsiliepimo į ieškinį 1 ir 11 priedus). Be to, pranešančiosios šalys pačios prisipažino (žr. 40 punkte cituotą jų 2000 m. liepos 13 d. pranešimą spaudai), kad jos galutinai atsisakė vykdyti koncentraciją dėl *DoJ* pradėto proceso *District Court of Columbia*.
- 59 Vis dėlto, net tvirtinant, kad *DoJ* prieštaravimas turėjo lemiamos įtakos pranešančiosioms šalims atsisakant nagrinėjamoms koncentracijos, kaip teisingai tvirtina ieškovė, ginčijamas sprendimas yra vienintelė aktuali ir tikra teisinė kliūtis vykdyti susijungimą, jei pranešančiosios šalys iš naujo norėtų susijungti pranešime nurodytomis sąlygomis ir būdais, nes *DoJ* pradėtas *District Court of Columbia* procesas nesibaigė neigiamu sprendimu ir *DoJ* savanoriškai atsisakė jį tęsti 2000 m. liepos 13 dieną.
- 60 Be to, negalima atmesti galimybės, kad pranešančiosios šalys būtų gynęsi *District Court of Columbia*, jei Komisija savo ruožtu nebūtų priėmusi ginčijamo sprendimo.

- 61 Tokiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į pagrindinį principą, pagal kurį teisinėje Bendrijoje turi būti užtikrintas teisėtumas (2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš CAS Succhi di Frutta*, C-496/99 P, Rink. p. I-3801, 63 punktas), Pirmosios instancijos teismas mano, kad pagrindinės bylos faktinės aplinkybės nesiskiria nuo sprendimų *Gencor prieš Komisiją* ir *Kesko prieš Komisiją*, minėtų 22 punkte, aplinkybių tiek, kad pateisintų kitokią nuomonę dėl ieškovės suinteresuotumo veikti ieškinio pateikimo metu.
- 62 Dėl aplinkybių, galinčių po ieškinio pateikimo paveikti šį suinteresuotumo buvimą, Pirmosios instancijos teismas teigia, kad ieškovės 2002 m. spalio 21 d., 2003 m. gegužės 2 d., 2003 m. liepos 9 d., 2003 m. gruodžio 17 d. ir 2004 m. kovo 11 d. pateiktos pastabos rodo, jog jos teisminis reorganizavimas vyksta gerai.
- 63 Be to, ieškovė patvirtino savo pastabose ir, Komisijai neprieštaraujant, pakartojo per posėdį, kad jos veiklos sritis išliko nepakitusi nuo ieškinio pateikimo ir kad ji vis dar gali realizuoti tokią koncentraciją, kuri ginčijamu sprendimu buvo paskelbta nesuderinama su bendrąja rinka.
- 64 Dėl to Pirmosios instancijos teismas mano, kad ieškovė išsaugojo savo suinteresuotumą tęsti šį procesą.

Dėl Komisijos kompetencijos priimti ginčijamą sprendimą

- 65 Pagrįsdama savo reikalavimus ieškovė šiuo klausimu iš esmės nurodo du pagrindus dėl Komisijos kompetencijos neturėjimo priimti ginčijamą sprendimą.

- 66 Pirmuoju pagrindu, kuris dar dalijamas į dvi dalis, ieškovė tvirtina, kad Komisija nebuvo įgaliota priimti ginčijamo sprendimo, nes nagrinėjama koncentracija nebuvo Bendrijos masto tuo metu, kai buvo pradėta procedūra (pirmoji dalis) arba, stipriai pasikeitus aplinkybėms, tuo metu, kai buvo priimtas sprendimas (antroji dalis).
- 67 Remdamasi antruoju pagrindu ieškovė teigia, kad Komisija nebuvo įgaliota priimti ginčijamo sprendimo, nes pranešančiosios šalys oficialiai atsiėmė savo pranešimą ir pranešė, kad atsisako koncentracijos vykdymo pagal pranešime numatytą planą.
- 68 Pirmosios instancijos teismas pirmiau nagrinės antrąjį argumentą dėl Komisijos kompetencijos neturėjimo priimti ginčijamą sprendimą po pranešimo atsiėmimo ir atsisakymo vykdyti koncentraciją pagal pranešime numatytą planą.

Šalių argumentai

- 69 Ieškovė, palaikoma Vokietijos vyriausybės, tvirtina, kad Komisija viršijo savo įgaliojimus, 2000 m. birželio 28 d. priimdama ginčijamą sprendimą, nors pranešančiosios šalys 2000 m. birželio 27 d. oficialiai atsiėmė savo pranešimą ir informavo apie tai, kad jos nebesieks įgyvendinti numatytos koncentracijos, kuri buvo nurodyta pranešime, ir kad, nusprendusios sujungti savo veiklą ateityje kita forma, jos apie tai praneš atsižvelgdamos į teisės aktus, taikomus koncentracijos srityje.

- 70 Komisija, pateisindama savo kompetenciją, ginčijamo sprendimo 12 konstatuojamojoje dalyje nurodo aplinkybę, kad pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. atsisakymas nebuvo oficialus 1999 m. spalio 4 d. susijungimo sutarties, kuri buvo pranešimo pagrindu, atsisakymas; ieškovė mano, kad toks aiškinimas yra dirbtinis ir prieštarauja racionaliam minėto atsisakymo skaitymui. Dėl pranešančiųjų šalių pranešimų spaudai, kuriuos Komisija nurodo savo atsiliepime į ieškinį, teigdama, kad šios šalys neatsisakė savo planų vykdyti koncentraciją, apie kurią buvo pranešta (žr. 15, 16 ir 20 punktus), Komisijos pastabose niekur nėra nurodyta, kad į juos buvo atsižvelgta. Bet kuriuo atveju šie pranešimai neprieštarauja pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. pranešimui Komisijai.
- 71 Be to, ieškovė tvirtina, kad manydama, jog numatytos koncentracijos galėjo būti atsisakyta tik oficialiai nutraukiant susijungimo sutartį, Komisija veikė neprotingai, neproporcingai, priešingai savo administracinei praktikai, ir todėl pažeidė teisėtų lūkesčių principą (1987 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Ferriere San Carlo prieš Komisiją*, 344/85, Rink. p. 4435; 1988 m. spalio 5 d. Sprendimas *Fingruth*, 129/87, Rink. p. 6121, 14–16 punktai ir 1989 m. lapkričio 14 d. Sprendimas *Italija prieš Komisiją*, 14/88, Rink. p. 3677, 28–31 punktai). Ieškovė mano, kad dėl 2000 m. birželio 27 d. pranešimo pranešančiosios šalys galėjo teisėtai tikėtis, kad Komisija nepriims sprendimo dėl koncentracijos, apie kurią buvo pranešta, atsižvelgiant į ankstesnę administracinę praktiką dvidešimtyje kitų viešai paskelbtų bylų.
- 72 Komisijos teigimu, nepakanka paprasto prašymo atsiėmimo, kad ji netektų kompetencijos pagal Reglamentą Nr. 4064/89. Taip gali atsitikti tik tuo atveju, jei pranešančiosios šalys atsisakytų ir koncentracijos vykdymo planų.
- 73 Iš Reglamento Nr. 4064/89, ypač iš preambulės 9 ir 17 konstatuojamųjų dalių, 2 straipsnio 2 dalies, 4 straipsnio, 7 straipsnio 1 ir 5 dalių, 8 straipsnio 4 dalies ir 11 straipsnio matyti, kad Komisijos kompetencija nėra ribojama tik koncentracijo-

mis, apie kurias buvo pranešta, nes pranešimas paprasčiausiai yra tik įrankis, kuris palengvina Komisijos kompetencijos, turimos bet kuriuo atveju ir nepriklausančios vien tik nuo šalių valios, įgyvendinimą (1994 m. kovo 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air France prieš Komisiją*, T-3/93, Rink. p. II-121, 53 punktas). Taigi Komisija tvirtina, kad ji kontroliuoja koncentracijas, neatsižvelgdama į išankstinį pranešimą, todėl planuojamos koncentracijos šalys negali atimti iš jos kompetencijos atsiimdamos pranešimą, jei jos taip pat neatsisako koncentracijos planų. Atsižvelgiant į tai, pareiškimo atsiėmimas gali taip pat suponuoti baudų pagal Reglamento Nr. 4064/89 14 straipsnį skyrimą, jei neatsisakoma koncentracijos planų.

74 Šioje byloje akivaizdu, kad 2000 m. birželio 28 d. pranešančiosios šalys vis dar tikėjosi, jog numatytą koncentraciją dar bus galima įvykdyti. Tai aiškiai matyti iš pranešimų spaudai, paskelbtų pranešimo atsiėmimo išvakarėse (žr. 15 ir 16 punktus). Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad jei iš tikrųjų būtų priimtas toks svarbus sprendimas atsisakyti koncentracijos, šalys nebūtų praleidusios progos apie tai pranešti. Jų 2000 m. birželio 27 d. pranešimas Komisijai nebuvo nuoširdus ir negali būti laikomas išreiškiančiu tikrą valią, ypač dėl to, kad tik 2000 m. liepos 13 d. pranešančiosios šalys JAV valdžios institucijoms pranešė apie savo norą atsisakyti koncentracijos (žr. 20 punktą). Dėl to Komisija daro išvadą, kad ginčijamo sprendimo priėmimo metu koncentracija dar buvo aktuali.

75 Dėl savo ankstesnės administracinės praktikos Komisija paaiškina, kad visose ieškovės nurodytose bylose, koncentracijos, apie kurią buvo pranešta, buvo atsisakyta dar iki bylos paruošimo. Nė vienoje iš šių bylų Komisija nėra nurodžiusi, kad pakanka paprasto pranešimo atsiėmimo. Priešingai, dviejose bylose ji atkakliai reikalavo iš šalių pateikti jų pačių iniciatyva nepateiktų įrodymų, patvirtinančių, kad tikrai atsisakyta koncentracijos. Šioje byloje pranešančiosios šalys nepateikė jokio dokumento ar kitokio įrodymo, galinčio pagrįsti jų tvirtinimą, kad jos nebenori tęsti koncentracijos.

- 76 Bet kuriuo atveju Komisija atmeta teiginį, kad jos administracinė praktika, susidedanti iš individualių sprendimų grupės, gali sukelti teisėtų lūkesčių. Jos manymu, šių lūkesčių galėtų atsirasti nebent dėl bendro pobūdžio pranešimo. Ji taip pat mano, kad sveikas protas neleidžia manyti, jog ankstesnių sprendimų grupėje numatytos praktikos nesilaikymas savaime yra neprotingas ir neproporcingas elgesys.
- 77 Galiausiai savo triplike Komisija tvirtina, kad sprendimai *Ferriere San Carlo prieš Komisiją* ir *Fingruth*, minėti 71 punkte, nėra susiję su pagrindine byla. Šie du sprendimai nustatė Bendrijos teisės spragą, kuri buvo ištaisyta atitinkamų Bendrijos institucijų nusistovėjusios administracinės praktikos. Šios bylos atveju Reglamente Nr. 4064/89 nėra jokios teisės spragos ir ieškovė iš tikrųjų pasikliauja tariamais teisėtais lūkesčiais, tikėdamasi, kad Komisija susilaikys nuo šiuo reglamentu jai suteiktų galių įgyvendinimo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 78 Pirmiausia būtina nustatyti 2000 m. birželio 27 d. laiško, cituoto 13 punkte, pagal kurį pranešančiosios šalys oficialiai atsiėmė 2000 m. sausio 11 d. pranešimą ir pranešė Komisijai, kad jos „nebenori įgyvendinti koncentracijos vykdymo plano pagal šį pranešimą“, tikslą.
- 79 Kaip matyti iš jo formuluotės ir priešingai, nei tvirtina ieškovė šiame procese, šiuo laišku iš principo buvo atsakyta ne koncentracijos tarp *WorldCom* ir *Sprint* idėjos, o tik koncentracijos „pagal šį pranešimą“. Koncentracijos „ateityje kitokia forma“ galimybė yra akivaizdžiai numatyta, tiesa, hipotetiškai („in so far as“) tame pačiame laiške. *Sprint* pranešimas spaudai ir tos pačios dienos *WorldCom* atstovo spaudai

pranešimai, atitinkamai cituoti 15 ir 16 punktuose, taip pat patvirtina, kad pranešančiosios šalys tuo metu dar turėjo vilties sujungti savo veiklą vienokia ar kitokia forma, nepaisant *DoJ* ir Komisijos prieštaravimo šiam planui. Iš tikrųjų tik 2000 m. liepos 13 d. pranešimu spaudai, cituotu 40 punkte, pranešančiosios šalys viešai paskelbė apie savo galutinį atsisakymą vykdyti koncentraciją.

80 Dėl šio argumento reikia išsiaiškinti, ar, atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes, Komisija buvo kompetentinga pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 3 dalį priimti sprendimą, pripažįstantį koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka, nors pranešančiosios šalys, oficialiai neatsisakiusios koncentracijos vykdymo plano, oficialiai paskelbė atsiimančios savo pranešimą, nebeketinančios vykdyti koncentracijos pagal pranešimą ir pasiliekančios galimybę sujungti savo veiklą ateityje kitokia forma.

81 Šiuo klausimu iš karto pabrėžtina, kad pareiškimе pateiktos formos nagrinėjamos koncentracijos vykdymo planas, konkrečiai nurodytas ir aprašytas sutartyje ir susijungimo plane, pasirašytuose 1999 m. spalio 4 d. tarp *WorldCom* ir *Sprint*, nenumato jokios kitos teoriškai galimos koncentracijos tarp šalių.

82 Atsižvelgiant į šio plano specifinę formą, pateiktą pranešime, 2000 m. birželio 27 d. pranešančiųjų šalių pareiškimas, pasirašytas advokatų, įgaliotų atstovauti šalis Komisijoje, galėjo būti aiškinamas tik kaip nutraukiantis sutartį ir susijungimo planą, kurie buvo sudaryti ir apie kuriuos buvo pranešta remiantis Reglamento Nr. 4064/89 4 straipsniu.

- 83 Tokiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas tvirtina, kad Komisijos ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 12 punkte nurodytas atskyrimas tarp pranešimo atsiėmimo ir 1999 m. spalio 4 d. pasirašytos sutarties nutraukimo yra pernelyg formalus ir netgi dirbtinis.
- 84 Visų pirma šis atskyrimas neatsižvelgia į tai, kad pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. laišku buvo ne vien tik atsiimamas pranešimas, bet taip pat atsisakyta vykdyti koncentraciją „pagal šį pranešimą“ ir pagal 1999 m. spalio 4 d. susijungimo sutartį.
- 85 Antra, šis atskyrimas nepripažįsta tokio atsisakymo, kuris pats būtinai paveikia susijungimo sutarties veiksmingumą ar net galiojimą, galios. Šiuo klausimu Komisijos išvada, pagal kurią 2000 m. birželio 27 d. pranešančiųjų šalių laiškas „neprilyginamas oficialiam susijungimo sutarties pasibaigimui“, logiškai neišplaukia iš pranešančiųjų šalių teiginio, kad jos „nebenori įgyvendinti“ minėtos sutarties.
- 86 Be to, Komisijos ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 12 punkte nurodyta aplinkybė, kad pranešančiosios šalys išsaugojo galimybę ateityje sujungti savo veiklą kitokia forma, nėra svarbi nustatant, ar ginčijamo sprendimo priėmimo metu egzistavo tinkamos formos susijungimo sutartis, kurią galėjo vykdyti šalys ir kurios atžvilgiu Komisija galėjo vykdyti kontrolę.
- 87 Be to, ši aplinkybė veikia paneigia, nei patvirtina Komisijos teiginį, nes ji parodo, kad pranešančiosios šalys manė, jog ateityje galimai koncentracijai reikės priimti naują sprendimą susijungti.

- 88 Savo pareiškimuose Komisija vis dėlto nurodo, kad pranešančiosios šalys „buvo nenuoširdžios“ 2000 m. birželio 27 d. laiške ir dėl šios priežasties šis laiškas negali būti laikomas „išreiškiančiu tikrą valią“.
- 89 Komisijos priekaištas pranešančiosioms šalims dėl to, kad jos iki šios datos galutinai neatsisakė koncentracijos plano, yra pagrįstas (žr. 79 punktą), tačiau šiuo atveju netinkamas. Iš tikrųjų nepakanka dviejų įmonių ketinimo susijungti (ar šio ketinimo išlikimo), tam, kad formaliai egzistuoūtų (ar išliktų) *ipso facto* tinkamos formos susijungimo sutartis pagal Reglamentą Nr. 4064/89. Komisijos kompetencija negali priklausyti nuo subjektyvios šalių valios. Kaip nurodo minėto reglamento 4 straipsnis, ji priklauso nuo koncentracijos „sutarties sudarymo“. Kadangi Komisija neturi kompetencijos priimti sprendimą pagal Reglamentą Nr. 4064/89 iki tokios sutarties sudarymo, ji taip pat netenka šios kompetencijos iškart po tokios sutarties nutraukimo, net jei susijusios įmonės toliau derasi dėl tokios sutarties sudarymo „kitokia forma“.
- 90 Nors Komisija teigia, jog, nepaisant 2000 m. birželio 27 d. laiško, pranešančiosios šalys slaptai išsaugojo savo 1999 m. spalio 4 d. susijungimo sutartį, konstatuotina, kad jos priekaištas, kuris galėtų būti tinkamas, nepagrįstas jokiais įrodymais, galinčiais tai teisiškai patvirtinti. Iš tikrųjų jis nėra patvirtintas nei minėtame *Sprint* pranešime spaudai, nei minėtame *WorldCom* atstovo spaudai 2000 m. birželio 27 d. pareiškime, net manant, kad Komisija galėjo atsižvelgti į šiuos dokumentus, nenurodytus ginčijamame sprendime.
- 91 Iš to, kas pirmiau pasakyta, matyti, kad dėl pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. laiško, reziumuoto 80 punkte ir aiškinto 82–86 punktuose, Komisija turėjo konstatuoti, kad, nesant koncentracijos „sutarties“ pagal Reglamento Nr. 4064/89 4 straipsnį, ji nebuvo kompetentinga priimti sprendimo pagal šio reglamento 8 straipsnio 3 dalį pripažįstant „koncentraciją, apie kurią buvo pranešta“ nesuderinama su bendrąja rinka.

- 92 Joks kitas iš Komisijos šioje byloje pateiktų argumentų negali paneigti tokio vertinimo.
- 93 Žinoma, kaip teisingai tvirtino Komisija, remdamasi sprendimo *Air France prieš Komisiją* 53 punktu, cituotu 73 punkte, jos kompetencija nėra ribojama tik koncentracijomis, apie kurias buvo pranešta, nes pranešimas yra tik įrankis, kuris palengvina Komisijos kompetencijos, turimos bet kuriuo atveju ir nepriklausančios vien tik nuo šalių valios, įgyvendinimą.
- 94 Šiuo klausimu atmetinas Vokietijos vyriausybės argumentas, kad sprendimas dėl nesuderinamumo su bendrąja rinka pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 3 dalį gali būti priimtas, tik kai koncentracija, apie kurią nebuvo pranešta, yra įvykdyta ir kai būtina reikalingos koncentracijos panaikinimo priemonės, numatytos šio reglamento 8 straipsnio 4 dalyje. Toks aiškinimas prieštarauja Reglamentui Nr. 4064/89, ypač 14 straipsnio 2 dalies c punktu.
- 95 Vis dėlto Komisija, atlikdama tyrimą, turi atsižvelgti į teises ir faktines aplinkybes, pavyzdžiui, į koncentracijos sutarties, apie kurią nebuvo pranešta, tikslias sąlygas (dėl Komisijos *ex officio* tyrimo dėl sutarties, apribojančios konkurenciją, apie kurią nebuvo pranešta, žr. 2001 m. balandžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl ir kt. prieš Komisiją*, T-16/98, Rink. p. II-1217, 32 ir 33 punktus).
- 96 Nors koncentracijos sutarties šalys, atsiimdamos savo pranešimą, negali atimti iš Komisijos kompetencijos, ji, veikdama šios kompetencijos ribose, turi nuspręsti dėl tikros koncentracijos, o ne dėl neaiškaus šalių noro sujungti savo veiklą kita forma ateityje po pranešimo atsiėmimo ir pradinio koncentracijos vykdymo plano atsisakymo, kaip buvo pagrindinėje byloje.

- 97 Be to, Komisija negali, nepadarydama vertinimo klaidų, galinčių turėti esminės įtakos jos realios koncentracijos vertinimui, pateikti sutarties, kurios įgyvendinimo šalys oficialiai paskelbė atsisakančios, nuostatų vertinimą.
- 98 Šioje byloje iš pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. pranešimo Komisijai galima daryti prielaidą, kad šios šalys numatė pakeisti susijungimo sutartį, apie kurią buvo pranešta, prieš galimą koncentracijos vykdymą ateityje „kitokia forma“ ir kad ši sutartis nebeatspinti jų bendros valios. Iš to išplaukia, kad vertinant sutarties, apie kurią buvo pranešta, nuostatas ginčijamame sprendime negalima įvertinti ateityje galimos koncentracijos, numatytos pranešančiųjų šalių, poveikio.
- 99 Ši klaida galėjo turėti esminių pasekmių Komisijos ginčijamame sprendime pateiktam koncentracijos vertinimui. Iš tikrųjų, jei Komisija būtų atsizvelgusi į atitinkamų šalių kitokia forma numatytos koncentracijos realų poveikį, gali būti, kad jos vertinimas būtų buvęs kitoks ir galbūt ji būtų maniusi, jog koncentracija nėra nesuderinama su bendrąja rinka (žr. sprendimo *Wirtschaftsvereinigung Stahl ir kt. prieš Komisiją*, minėto 95 punkte, 45 punktą).
- 100 Šiame kontekste taip pat pažymėtina, kad tokių Komisijos vertinimo klaidų, kurios nagrinėjamos pagrindinėje byloje, buvo galima lengvai išvengti. Iš tikrųjų joks griežtai nurodytas terminas nereikalavo, kad ji priimtų rizikingą sprendimą, šiuo atveju ginčijamą sprendimą, skubos tvarka.

- 101 Iš tikrųjų, kaip matyti ir iš ginčijamo sprendimo konstatuojamosios dalies 11 punkto, Komisija manė, kad galutinis sprendimo priėmimo terminas, kurį praleidus koncentracija būtų laikoma suderinama su bendrąja rinka, taikant Reglamento Nr. 4064/89 10 straipsnio 6 dalį, yra 2000 m. liepos 12 diena. Be to, atsiliepime į ieškinį Komisija nurodė, kad ji susirenka į kolegiją vieną kartą per savaitę, dažniausiai trečiadieniais, kad sprendimai pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 3 dalį, siekiant užtikrinti didesnę skaidrumą, beveik sistemingai priimami žodinės procedūros metu ir kad projektas pateikiamas priešpaskutiniame posėdyje, prieš terminą, numatytą Reglamento Nr. 4064/89 10 straipsnio 3 dalyje, kad kolegija nuspręstų dėl teksto pakeitimų, jei dauguma jos narių prieštarauja pirminei versijai.
- 102 Be to, jei Komisija turėjo abejonių tiek dėl pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. laiško reikšmės, tiek dėl jo nuoširdumo, ji turėjo laiko savo 2000 m. birželio 28 d. posėdyje perkelti oficialų ginčijamo sprendimo priėmimą į 2000 m. liepos 5 d. (trečiadienį) arba liepos 12 d. (trečiadienį) ir iki to laiko kreiptis į pranešančiąsias šalis, kad jos pateiktų informaciją pagal Reglamento Nr. 4064/89 11 straipsnio 1 dalį arba, išimtinu atveju, sprendimu pareikalauti šios informacijos, remdamasi to paties straipsnio 5 dalimi.
- 103 Be to, pagal Reglamento Nr. 4064/89 10 straipsnio 4 dalį maksimalus keturių mėnesių terminas, numatytas to paties straipsnio 3 dalyje, kad būtų priimtas sprendimas dėl koncentracijų pagal 8 straipsnio 3 dalį, išimties tvarka sustabdomas, jeigu dėl aplinkybių, susidariusių dėl vienos iš koncentracijoje dalyvaujančių įmonių, Komisija turėjo sprendimu prašyti informacijos pagal 11 straipsnį. Tokios aplinkybės yra taikymo reglamento 9 straipsnio 1 dalies a ir d punktuose nurodyti atvejai, kai informacija, kurios Komisija pagal Reglamento Nr. 4064/89 11 straipsnio 1 dalį pareikalavo iš kurios nors pranešančiosios šalies, per Komisijos nustatytą terminą nebuvo pateikta arba pateikta ne visa ir kai pranešančiosios šalys nepateikė Komisijai informacijos apie esminius pranešimuose išdėstytų faktų pasikeitimus.

- 104 Taip pat šioje byloje Komisija, jei ji manė turinti per mažai informacijos, kad užbaigtą procedūrą po 2000 m. birželio 27 d. pranešančiųjų šalių laiško, galėjo pareikalauti oficialių įrodymų, kad susijungimo sutarties pasibaigimas yra realus, kaip tai ji pati pripažįsta dariusi praeityje mažiausiai dėl dviejų koncentracijų (žr. 111 punktą).
- 105 Komisija taip pat negali remtis tuo, kad buvo būtinybė užkirsti kelią galimam pranešančiųjų šalių 2000 m. birželio 27 d. laiško neteisingam ar nesąžiningam panaudojimui.
- 106 Iš tikrųjų nebuvo pagrindo bijoti, kad pranešančiosios šalys, sąmoningai apeidamos Reglamento Nr. 4064/89 7 straipsnio 1 dalį, po pranešimo atsiėmimo vykdys koncentraciją kokia nors forma. Iš tiesų, kaip nurodo ieškovė ir Vokietijos vyriausybė, pranešančiosios šalys nebūtų galėjusios veikti nemokėdamos baudų, kurios yra numatytos Reglamento Nr. 4064/89 14 straipsnio 2 dalies b punkte ir galėtų siekti 10 % jų bendros apyvartos. Šios baudos yra tokios pat atgrasančios, kaip ir numatytosios šio reglamento 14 straipsnio 2 dalies c punkte, ir taikomos tuo atveju, kai įmonės vykdo koncentraciją, kuri sprendimu pagal 8 straipsnio 3 dalį yra paskelbta nesuderinama su bendrąja rinka.
- 107 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, darytina išvada, kad, priimdama ginčijamą sprendimą, nors pranešančiosios šalys oficialiai atsiėmė pranešimą ir informavo Komisiją, kad atsisako koncentracijos pagal pranešime numatytą formą, ši institucija peržengė savo kompetencijos ribas pagal Reglamentą Nr. 4064/89.

- 108 Bet kuriuo atveju, net manant, kad Komisija buvo kompetentinga priimti ginčijamo sprendimo, ką ji grindžia anksčiau nurodytu atskyrimu tarp pranešimo atsiėmimo ir susijungimo sutarties nutraukimo, konstatuotina, kad tai darydama Komisija netikėtai nutolo nuo savo nusistovėjusios administracinės praktikos, kuri buvo paskelbta viešai. Šiuo klausimu ieškovė nurodė dvidešimt bylų, kuriose Komisija sudarė įspūdį, kad jai pakanka paprasto suinteresuotų šalių pranešimo atsiėmimo, kad būtų baigta procedūra koncentracijos byloje, nepriimant sprendimo dėl esmės.
- 109 Taip pat, atsižvelgiant į Komisijos pranešimus, pavadintus „Pranešimų apie koncentraciją atsiėmimas“, vienintelius dokumentus, paskelbtus bylose Nr. IV/M.608, *Ericsson prieš Ascom* (OL C 292, 1995, p. 8) ir Nr. IV/M.680, *Kvaerner prieš Amec* (OL C 8, 1996, p. 4), atrodo, kad ši institucija, nepriimdama sprendimo užbaigti bylas ta pačią dieną, kai pranešančiosios šalys ją informuoja, yra nusprendusi, kad jos „sustabdė koncentracijos, apie kurią buvo pranešta, plano vykdymą“ ir „todėl nusprendė atsiimti pranešimą“.
- 110 Be to, daugelyje kitų bylų (Nr. IV/M.208, *Scott prieš Mölnlycke*; Nr. IV/M.238, *Siemens prieš Philips Kabel*; Nr. IV/M.388, *Unilever France prieš Ortiz Miko*; Nr. IV/M.418, *Tractebel prieš Distrigaz*; Nr. IV/M.494, *Colonia/Lefac/KMK-CCI*; Nr. IV/M.562, *Swissair prieš Sabena*; Nr. IV/M.592, *RWE-DEA prieš Enichem Augusta*; Nr. IV/M.805, *Telecom-2*; Nr. IV/M.852, *BASF prieš Shell*; Nr. IV/M.888, *Metallgesellschaft prieš AG*; Nr. IV/M.892, *Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann*; Nr. IV/M.905, *Schweizer Rück prieš SAFR*; Nr. IV/M.948, *Watt AG*; Nr. IV/M.974, *Bertelsmann prieš Burda-Host*; Nr. IV/M.1010, *Artémis prieš Worms & Cie*; Nr. IV/M.1047, *Wienerberger prieš Cremer & Breuer* (OL C 93, 1998, p. 23); Nr. IV/M.1246, *LHZ prieš Carl Zeiss* (OL C 384, 1998, p. 9); Nr. IV/M.1277, *BLG Container/Maersk/Sea-Land Service* (OL C 290, 1998, p. 12); Nr. IV/M.1321, *Verbund/Kelag/Porr/OMV Proterra/Siemens/KRV* (OL C 382, 1998, p. 3); Nr. IV/M.1431, *Ahlström prieš Kvaerner* (OL C 263, 1999, p. 3); Nr. IV/M.1447, *Deutsche Post prieš Transo-flex* (OL C 130, 1999, p. 9); Nr. IV/M.1609, *Elf prieš Saga*; Nr. IV/M.1703, *Phelps Dodge prieš Asarco* (OL C 313, 1999, p. 7); COMP/M.2117, *Aker Maritime prieš Kvaerner* (OL C 9, 2001, p. 5) ir COMP/M.1829, *HMTF Nabisco Group Holdings/*

Burlington Biscuits/United Biscuits) pranešimas Oficialiajame leidinyje ir (arba) pranešimas spaudai, informuojantis apie procedūros pabaigą, apsiriboja nuoroda, kad „pranešančiosios šalys informavo Komisiją apie savo pranešimo atsiėmimą“, nenurodant kaip alternatyvos koncentracijos plano ar sutarties atsisakymo. Tokia forma pateikdama atitinkamus viešus dokumentus Komisija suinteresuotiems asmenims sudarė įspūdį, kad pranešimo atsiėmimas jai praktiškai prilygsta atsisakymui vykdyti koncentraciją, net jei reali administracinė praktika galėjo būti ir kitokia.

- 111 Šiuo klausimu Komisija atsiliepiame į ieškinį nurodo dvi bylas (Nr. IV/1328, *KLM prieš Martinair* (OL C 162, 1999, p. 7) ir Nr. IV/M.1412, *Hutchison Whampoa/RMPM/ECT* (OL C 256, 1999, p. 5)), kuriose, jos nuomone, šalys, savo iniciatyva nepateikusios įrodymų, kad atsisako koncentracijos, buvo jos paprašytos juos pateikti iki bylos užbaigimo. Vis dėlto šių bylų, po jų paskelbimo Oficialiajame leidinyje ir (arba) pranešime spaudai tapusių viešomis, duomenys nerodo jos atkaklumo. Bet kuriuo atveju Komisija nepaaiškino, kodėl ji nesiėlgė taip pat šioje byloje, užuot skubėjusi priimti neigiamą sprendimą rytojaus dieną po pranešimo atsiėmimo.
- 112 Tokiomis aplinkybėmis pranešančiosios šalys teisėtai tikėjosi, jog 2000 m. birželio 27 d. pranešimo pakanka, kad būtų užbaigta byla, atsižvelgiant į ankstesnę Komisijos administracinę praktiką, pateiktą viešai ir nesant šiose bylose nuorodų į priešingą praktiką. Šiuo klausimu, priešingai, nei teigia Komisija, Teisingumo Teismo praktika patvirtina, kad paprasta praktika ar administracinė tolerancija, neprieštaraujanti galiojantiems teisės aktams ir nereiškianti teisės vertinti panaudojimo, gali sukelti suinteresuoto asmens teisėtus lūkesčius, nebūtinai paremtus bendro pobūdžio pranešimu (1987 m. spalio 1 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją*, 84/85, Rink. p. 3765; 71 punkte minėti sprendimai *Ferriere San Carlo prieš Komisiją* ir *Fingruth*; 1988 m. birželio 10 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartis *Sofrimport prieš Komisiją*, C-152/88 R, Rink. p. 2931).

- 113 Todėl Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisija pažeidė bent jau pranešančiųjų šalių teisėtus lūkesčius, priimdama ginčijamą sprendimą, iš anksto joms nepranešusi, kad jų pranešimo nepakanka ir kad ji ketina priimti sprendimą pagal Reglamento Nr. 4064/89 8 straipsnio 3 dalį, jei minėtos šalys jai nepateiks oficialių įrodymų dėl susijungimo sutarties nutraukimo.
- 114 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad antrasis argumentas yra pagrįstas. Dėl šios priežasties, remiantis ieškovės reikalavimais, ginčijamas sprendimas panaikinamas, nesprendžiant dėl kitų jo ieškiniui pagrįsti pateiktų argumentų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 115 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti ieškovės išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.
- 116 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą valstybės narės, įstojusios į bylą, turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. 2000 m. birželio 28 d. Komisijos sprendimas 2003/790/EB, pripažįstantis koncentraciją nesuderinama su bendrąja rinka ir EEE susitarimu (Byla COMP/M.1741 - MCI WorldCom/Sprint), yra panaikinamas.**
- 2. Komisija padengia savo ir MCI, Inc. bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Vokietijos Federacinė Respublika ir Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung

Meij

Forwood

Paskelbta 2004 m. rugsėjo 28 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

H. Jung

J. Pirrung